

The background is a dark, textured space with a glowing orange sphere in the upper left quadrant. A bright blue-green light trail or beam extends from the sphere towards the center. The overall effect is ethereal and artistic.

Art Hub : Newsletter #19 : June 2022

INTRODUKTION

Kære læser, vi er så småt ved at forberede os på sommerferien, der for mange er lige om hjørnet. Men inden vi for alvor læner os tilbage i hængekøjen, har vi endnu et nyhedsbrev til jer. I denne måned har vi givet ordet til kurator-duoen **Arrange the Ants**, der i øjeblikket er aktuel med udstillingsserien **THE ONES WHO EXIST DESPITE OF OR BECAUSE OF OR INSTEAD OF OR AFTER THE FACT OF**. Vi håber, I har lyst til at følge med os ind i en privat samtale i fuld offentlighed. God læselyst – og god sommer!

Art Hub : Newsletter #19: June 2022 : Introduction

INTRODUCTION

Dear reader, the summer vacation is just around the corner for many of us, but before we all lean back into the ease of the hammock, we present another newsletter to you. This time around we have turned the floor over to the curator-duo **Arrange the Ants**, who's currently showing the exhibition series **THE ONES WHO EXIST DESPITE OF OR BECAUSE OF OR INSTEAD OF OR AFTER THE FACT OF**. We hope that you want to join us in this private conversation held in public. Happy reading – and enjoy the summer!

ARRANGE THE ANTS : EN PRIVAT SAMTALE I FULD OFFENTLIGHED

Fafaya:

Hej skat,
 Hvordan har du det? Jeg har tænkt over, hvad det egentlig er, vi ønsker af kunstinstitutioner i dag, og hvad vi som kuratorer gerne vil give en eksistens. Jeg har haft lidt svært ved at sætte ord på det; jeg vil gerne sige noget konkret, noget, som vil give os begge en følelse af lethed og agens, men hvad kunne det være? Hvordan kan man udstede instrukser for, hvordan man gør en mørk himmel lysere? Men det føles alligevel som om vi står ved et sted, der egner sig godt til lidt eftertanke.

Som du ved, er mit forhold til kunsten un peu compliqué – jeg hader at elske den og elsker at hade den. Men at lave udstillinger og skabe øjeblikke af glæde og inderlighed har været en af de praksisser, der har hjulpet mig med at finde små lommer af mening i en til tider meningsløs verden. Jeg spørger mig selv, hvordan vi som kuratorer kan dekonstruere ideen om den 'individuelle kunstner'? For hvordan kan der nogensinde kun være én enkelt fortælling omkring tilværelsen? Hvad tænker du?

Julie:

Hej du,
 Jeg har det fint, er midt imellem nogle projekter, er ret blæksprut-teagtig. Jeg kan godt lide ordet 'agens'; mit håb er, at vi som unge kuratorer kan finde en måde, hvorpå vi kan overtage og få agens i vores praksis i stedet for bare at falde ind i det, der er comme il faut (for nu at føje lidt ekstra til det franske i denne korrespondance). Da vi skabte Arrange the Ants, ønskede vi at opbygge et trygt kunstrum, hvor andre stemmer, underrepræsenterede stemmer, kunne blive set og hørt. Ordet 'fællesskab' står centralt i vores proces og selvfølgelig i modsætning til 'individualitet' – der er tale om en billedskabende handling, der involverer det bredere fællesskab og den større sammenhæng, synes du ikke?

Fafaya:

Jeg elsker, at du har valgt ordene 'set' og 'hørt'; det er begge ord med agens – det virker, som om et billede virkelig kan sige mere end tusind ord i disse dage. Og jo! Det er så vigtigt at lave billeder netop nu, og det er også vigtigt at ødelægge billeder netop nu. Jeg tror, det hele er en del af processen med at skabe plads til fællesskaber, der historisk set har været marginaliseret og ekskluderet. Jeg tror ikke, at ødelæggelsen af billeder nødvendigvis fører til sletning; bliver noget nogensinde virkelig slettet? Måske kan ødelagte billeder stadig have et liv efter døden; måske burde man slæbe dem hen på billedkirkegårde, hvor vi kan huske dem og tale om fortiden og om, hvor vi står nu.

Julie:

Man kan jo sige, at kuratering er en måde at skabe billeder på, hvor vi i vores praksis får mulighed for at fokusere på underrepræsenterede fortællinger. Og jeg tror og håber, at det får folk til at føle sig set, måske forstået, men i hvert fald som en del af noget større – og allerede dér kan vi bidrage til dekonstruktionen af den 'individuelle fortælling', som du nævnte tidligere. Vores aktuelle udstilling handler om en kulturel økologi, et kredsløb eller et fællesskab, hvor alt er indbyrdes forbundet og påvirket af hinanden – så med vores fokus på fællesskaber, på hvor mange forskellige slags fællesskaber, der findes, og ved at kuratere udstillinger, kan vi forhåbentlig fungere som en slags katalysator, der trækker både kunstnere og offentligheden ind i en varm fællesskabsfølelse.

ARRANGE THE ANTS : A PRIVATE CONVERSATION, HELD IN PUBLIC

Fafaya:

Hey Babe,
 How are you? I've been thinking about what it is we want from art institutions today, and what we as curators want to bring into being. I've been a little lost for words; I want to say something concrete, that can leave us both with a sense of ease and agency, but what? How do you give instructions for making a dark sky lighter? It does however feel like an appropriate critical juncture for some introspection.

As you know my relationship with art is un peu compliqué - hate to love it and love to hate it. But making exhibitions and carving out moments of joyful expressions and earnestness in this attention farm has been one of the practices that has helped me find pockets of sense in a sometimes-senseless world. I wonder how we as curators can deconstruct the idea of a 'individual artist'? Because how can there ever be a single narrative around existence. Any thoughts?

Julie:

Hi there,
 I'm okay, in between things, living the octopus life. I like the word 'agency' my hope is that we as young curators can find a way to take agency over our practice instead of falling into a comme il faut (just to add to the French in this correspondence). When we created Arrange the Ants, we wanted to initiate a safe art space where other voices, underrepresented voices, could be seen and heard. The word 'community' is central to our process and of course in opposition to 'individuality' - It is an act of image making that involves the broader community and context, don't you think?

Fafaya:

I love your choice of words 'seen' and 'heard' both words with agency - seems that a picture really might be worth a thousand words these days. Sure! It's such an important time to be making images, and an important time to be destroying images. I think that's all part of the process of making space for communities that have historically been excluded. I don't think the destruction of images necessarily lead to erasure, is anything ever truly erased? Maybe broken images can still have an afterlife and should, perhaps, be taken to image graveyards where we can remember them and talk about the past and where we are now.

Julie:

Well, curating is a way of image making where we in our practice get the opportunity to focus on underrepresented narratives. And I think and hope that it makes people feel seen, maybe understood, but at least part of something bigger - and already there we can contribute to the deconstruction of the 'single narrative' as you mentioned earlier. Our current exhibition is about a cultural ecology, a cycle, or a community, where everything is interlinked and influenced by each other - so with our focus on communities and the different kinds of them, and by curating exhibitions, hopefully we can act as a sort of catalyst to evoke artists and at the same time the public into a warm community feeling.

Fafaya:

Mmm, det vækker virkelig genklang i mig. For mig er det i den bredere sociale sammenhæng, at kunsten aktiveres, ikke nødvendigvis kun i den individuelle betragtning af kunstværket. Jeg tror også, det er vigtigt her at bemærke, at min egen rejse hen imod det at kuratere opstod ud fra et behov for at være sammen med andre. Men der melder sig også to modspørgsmål: Hvilke fællesskaber? Og hvad er hensigten med at opbygge en meningsfuld synlighed? Jeg mener ... Hvis vi siger, vi gerne vil bevæge os ud over den rene optik og de performative greb, er det afgørende, at vi som kulturelle producenter bruger tid på at definere, hvilke fællesskaber, vi taler om, og hvad vores mål med at opbygge partnerskaber egentlig er.

Julie:

Jeg tror, de spørgsmål kan besvares på mange måder, men for det første synes jeg, at kunstinstitutionerne skal skabe rum og plads til refleksion. De bør skubbe til de bekvemme og behagelige opfattelser og få os til at gøre os overvejelser om samfundet og kulturen omkring os og, hvad der er endnu vigtigere, deres iboende problemstillinger. Det er måske nok det, mange kunstinstitutioner allerede forsøger at gøre, men jeg oplever ofte, at de 'problemstillinger', der trækkes frem, de historier, der fortælles, stadig er farvet af og begrænset til flertallets fortællinger. Men hvordan kan vi som kulturarbejdere skabe dialog på tværs af race, køn, seksualitet, klasse og nationalitet osv.?

Jeg ved ikke, om det her giver mening for dig på samme måde, som det giver mening for mig, men samtidig sidder jeg tilbage med en følelse af 'bare at sige det indlysende' ... Hvordan kan man styre uden om klichéerne?

Fafaya:

Jeg synes, det giver fin mening, og at det er et udtryk for, at man tager sit ansvar som borger og samfund på sig; et ansvar for at engagere sig i og løfte flere grupper i fællesskabet, ikke kun dem, hvis privilegier har givet dem nem adgang til kulturens rum. I forlængelse heraf synes jeg også, at der er behov for, at vi fører den slags private samtaler offentligt. Tænk du nogensinde på, hvor fascinerende, for ikke at sige foruroligende, det kan være at høre andre mennesker afsløre deres private og mest intime følelser offentligt?

Julie:

Ja, det er også lærerigt, gribende, dybtgående og vidtrækkende; en slags public service, som kunstverdenen yder.

Fafaya:

Absolut! Kunstverdenen elsker at tale om de private og intime øjeblikke, men kan nogle gange have svært ved at gøre det med ærlighed og ydmyghed. Måske er denne samtale en begyndelse?

Fafaya:

MMM, that really resonates with me. For me the broader social context is where art is activated, not necessarily solely in an individual contemplation of the artwork. I think it's also important to note that my own journey into curating comes from a need of being with others. However, two counter questions come to mind: what communities? And building a meaningful visibility for the sake of what? I mean... If we're interested in moving beyond optics and performative gestures, it's critical that we spend time as cultural producers to define what communities we are talking about and what our goals are in building partnerships.

Julie:

I think those questions can be answered in many ways, but firstly I think that art institutions should hold space for reflection. They should provoke the convenient and comfortable perceptions and make us consider the society and culture surrounding us and more importantly the inherent issues. Maybe that is what many art institutions are already trying to do, but I often experience that the 'issues' represented, the stories being told, are still colored by, and limited to a narrative of the majority. But how do we as cultural workers create dialogues across matters of race, gender, sexuality, class, and nationality etc.?

I don't know if it makes any sense to you, in a way it makes sense to me, but at the same time I'm left with a feeling of 'just saying the obvious'...How to avoid the clichés?

Fafaya:

It makes sense, I think it speaks to a civic responsibility, a responsibility to engage and uplift multiple communities, and not just those whose privileges have afforded them easy access to cultural spaces. In continuation I think we need to have these kinds of private conversations in public. Do you ever think about how fascinating, not to mention unnerving, it is to hear other people expose their private and most intimate feelings in public?

Julie:

It is also educational, poignant, and profound, a sort of public service in the art sector.

Fafaya:

Totally! The art sector loves to talk about the private and intimate moments but sometimes fail to do it with honesty and humility. Maybe this conversation is a start?

THE ONES WHO EXIST DESPITE OF OR BECAUSE OF OR INSTEAD OF OR AFTER THE FACT OF

Emilie Bausager : THE ARCHEOLOGICAL SANDWICH : 06.05.2022 - 31.05.2022

Javier Alvarez Sagredo : UNTITLED (ONLY SHADOW CAN JUDGE ME) : 08.06.2022 - 30.06.2022

Banaan Al-Nasser : 12.08.2022 - 31.08.2022

Laurits Gulløv : 07.09.2022 - 28.09.2022

Art Hub : www.arthubcopenhagen.net : info@arthubcopenhagen.dk : Halmtorvet 27, 1700 DK-Cph V

Art Hub